

Sygn. akt III Kow.947/15pr

POSTANOWIENIE

Dnia 1.10.2015r.

Sąd Okręgowy w S. Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO w S. Jan Filipczyk

Protokolant sekretarz sądowy Izabela Tates

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S.- Ireny Wojcieszak oraz Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego w S. - S. M.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Areszcie Śledczym w S. Oddział Zewnętrzny w U. wniosku skazanego B. J. s. D. o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz po wysłuchaniu Prokuratora, który wnosił o nie uwzględnienie wniosku

na podstawie art.153§1kkw w zw. z art.150§1 i 2kkw

p o s t a n o w i ł:

1. odmówić udzielenia **skazanemu B. J. s. D.** przerwy w odbywaniu kar: 3 lat 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 17.11.2014r., sygn. akt IJK 64/14; roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego wS.z dnia 27.10.2014r., sygn. akt IJK 1060/13; 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S.z dnia 14.03.2013r., sygn. akt IJK 658/12;
2. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. K. kwotę 221,40 zł. brutto (dwieście dwadzieścia jeden złotych 40/100) za obronę z urzędu;**
3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych i obciążyć nimi Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

Skazany B. J. złożył wniosek o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, z uwagi na stan zdrowia i problemy natury psychiczno-odwykowej. Podniósł, że w zakładzie karnym nie ma możliwości leczenia jego nałogów.

Zgodnie z art.153§1 kkw Sąd penitencjarny udziela przerwy w wykonaniu kary w wypadku określonym w art.150§1 kkw. W świetle tego przepisu wykonanie kary pozbawienia wolności w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie tej kary sąd odracza do czasu ustania przeszkody.

Kodeks karny wykonawczy nie zawiera definicji pojęcia "choroba psychiczna". Sięgnąć zatem w tym przypadku należy do Ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz.U.2011.231.1375 j.t.), która w artykule 3 wskazuje, iż stwierdzenie -osoba z zaburzeniami psychicznymi- odnosi się do osoby: chorej psychicznie (wykazującej zaburzenia psychotyczne), upośledzonej umysłowo, czy wykazującej inne zakłócenia czynności psychicznych, które zgodnie ze stanem wiedzy medycznej zaliczane są do zaburzeń psychicznych, a osoba ta wymaga świadczeń zdrowotnych lub innych form pomocy i opieki niezbędnych do życia w środowisku rodzinnym lub społecznym.

Rozpoznanie u skazanego choroby psychicznej nie stanowi samoistnej przesłanki do udzielenia mu przerwy w odbywaniu kary. Stwierdzenie tego schorzenia musi być powiązane z ustaleniem kolejnej niezbędnej przesłanki. A mianowicie Sąd Penitencjarny musi również stwierdzić, że nie jest możliwe wykonanie wobec skazanego kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym czy też w warunkach więziennej służby zdrowia, bowiem pobyt taki może

zagrozić życiu skazanego lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Zagrożenie, o którym mowa nie dość, że nie może być abstrakcyjne to musi być ustalona bezpośrednia możliwość wystąpienia takiego skutku.

Jak wynika z załączonej do akt niniejszej sprawy opinii o stanie zdrowia z dnia 19.08.2015r. rozpoznano u B. J. zaburzenia osobowości mieszane, uzależnienie od środków psychoaktywnych w wywiadzie (dopalacze).

Od dnia 17.07.2014r. skazany był leczony w jednostkach penitencjarnych, tj. w Areszcie Śledczym w S. i Zakładzie Karnym w C.. Przebywając w areszcie podawał, że choruje na schizofrenię maniakalno-depresyjną, którą rozpoznano podczas hospitalizacji w Oddziale Psychiatrycznym w 2012 roku. Po opuszczeniu szpitala, skazany zaprzestał leczenia i nie przyjmował leków. Brak jest jednak dokumentacji z tym związanej.

Również, skazany zgłaszał uzależnienie od środków psychoaktywnych (dopalaczy) które zażywał od 4 lat regularnie, codziennie a ostatni raz bezpośrednio przed osadzeniem. W 2012 roku skazany był leczony w Ośrodku Uzależnień O. jednak terapii nie ukończył. Wypisał się z placówki na własne życzenie. Negował też podejmowanie prób samobójczych, czy samookaleceń. Brak również dokumentacji w tym zakresie.

Skazany w dniu 12.12.2014r. odbył konsultację psychiatryczną w wyniku której lekarz psychiatra rozpoznał u niego zaburzenia osobowości oraz uzależnienie od środków psychoaktywnych. Następnie, wydał zalecenie leczenia farmakologicznego na okres 7 dni. Po tym czasie, skazany nie zażywał leków psychiatrycznych.

W czasie pobytu w Zakładzie Karnym w C., skazany nie zgłaszał się do lekarza z powodu objawów psychicznych, zaburzeń zachowania lub snu, objawów odstawiennych. Nie zgłaszał też potrzeby odbycia konsultacji psychiatrycznej, zażywania stosownych leków, czy potrzeby uczestniczenia w psychoterapii.

Z przesłanej opinii lekarskiej wynika, że stan zdrowia psychicznego skazanego jest obecnie stabilny i nie stanowi choroby psychicznej, uniemożliwiającej wykonywanie kary. Nie może być więc podstawą do przerwania skazanemu odbywania kary. Zatem, w powyższej sprawie nie zachodzi taki przypadek który uzasadniałby pobyt skazanego na wolności celem leczenia w warunkach zamkniętego szpitala psychiatrycznego. Skazany ma obecnie zagwarantowany stały dostęp do lekarza psychiatry. W razie konieczności może otrzymać leki stosowne do swojej choroby, brak jest podstaw do innego leczenia niż to które prowadzone jest wobec niego w zakładzie karnym.

W ocenie lekarza więziennego, skazany może nadal przebywać w zakładzie karnym, a jego pobyt w warunkach izolacji nie stanowi zagrożenia dla jego życia i nie spowoduje dla jego zdrowia poważnego niebezpieczeństwa.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że nie została spełniona przesłanka określona w treści art.150§1 i 2 kkw, dotycząca choroby psychicznej uniemożliwiającej wykonywanie kary, uzasadniająca udzielenie skazanemu przerwy w karze.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono zgodnie z przepisem art. 29§1 ustawy z dnia 16.05.1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz.124) oraz § 2 pkt 1,2 i 3, § 15 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. Nr 163 poz.1348).

Dlatego też, postanowiono jak wyżej.

O kosztach postępowania przed Sądem orzeczono na podstawie przepisu art.626§1 kpk w zw. z art. 624§1 kpk w zw. z art. 1§2kkw.